

ORGANIZOVANI HAOS

Intervju
sa Vladimirom
Lalićem

„Moje ime je Vladimir Lalić. Bavim se crtežom, grafikom i slikarstvom, solo pevanjem i komponovanjem u bendu „Organized Chaos“. Završio sam FPU i specijalističke studije na FLU, priredio oko deset samostalnih i učestvovao na preko 40 grupnih izložbi u Srbiji i inostranstvu.“

Ovaj intervju počeo je pre svog planiranog početka. Namerno ili nenamerno kolega Marko snimio je deo krajnje spontanog i nezvaničnog razgovora između intervjuisanog Vladimira Lalića, gorepomenutog kolege i mene. Kako sam primetila da čak i ovi slučajno zahvaćeni delovi razgovora nose određene kvalitete, odlučila sam da ih iskoristim kao šaljiv uvod u ozbiljan i neobičan tok misli jednog od mladih i ambicioznih ljudi koji se probijaju kroz kulturno osiromašeno društvo današnjice.

Lalić: (Čita i komentariše pitanja):

„Portrete i autoportrete koje si radio nazvao si jednom prilikom zapisima prolaznih osećanja. Da li bi mi rekao nešto više o tome?“

„U, to ste baš našli negde... Više se ni ne sećam gde sam to rekao. To je jedna od stvari za koje bih rekao da su ti portreti, osim toga da su i neka vrsta suočavanja samim sa sobom i sa drugima, ipak i ta dekonstrukcija samih organa na licu a uopšte i celog tela.“

„Jedno vreme si radio na Fakultetu primenjenih umetnosti, kao stručno lice - demonstrator.

Kako bi opisao to iskustvo i da li si se bavio još nekim vidom pedagoškog rada?“

„Sada radim u jednoj školi grafike i šta još, to je otprilike to. Čime sam se bavio? Ko zna... Ne znam ni ja sam čime sam se bavio, ali to je u suštini to što bih spomenuo.“

„Tu bi se ova dva pitanja verovatno i spojila...“

Ja: „Ja bih to pitanje i povezala možda u odgovoru sa ovim koje se bavi egzistencijom umetnika i njegovom ulogom u društvu. U kontekstu preživljavanja mogao bi da pričaš i o nekim poslovima kojima si se bavio iz finansijskih razloga.“

Lalić: (nastavlja da čita i komentariše)

„Koju ulogu ima umetnik u društvu i da li se treba prikloniti nametnutim principima življenja koji nas okružuju?“

„Ovo je odlično pitanje jer se umetnik uvek i tretira kao, maltene, vrsta parazita, kao najmanje bitna sociološka grana, a ustvari je najbitnija, tako da je na to uvek teško odgovoriti...“

„Da li bi mogao da navedeš neku životnu situaciju koja ti je poslužila kao izvor inspiracije?“

Lalić: „Hmm..“

Ja: „Da li si se u nekom trenutku svog života našao u situaciji koja je snažno uticala na tebe i time te inspirisala da uradiš neki rad ili grupu radova, ili ipak postoji neka situacija kojoj se konstantno vraćaš u buđenju inspiracije?“

Lalić: „Pa, to ti je ciklična stvar, zato što je moja

inspiracija rad i konstantan rad, i ne postoji mistifikacija toga da postoji jedan tračak inspiracije koji je tračak svetla u tunelu, nego je to konstantno kopanje i konstantan rad i kroz taj rad ti dolaziš do rešenja. A životna situacija je sve. Uvek je sve što se trenutno dešava u mom životu, i ne samo ličnom nego i u samoj atmosferi – bitno. “

Ja: „Mogli bismo da počnemo da snimamo ovaj razgovor... “

Marko: (koji „tek kreće“ da snima razgovor) „Da, da, da snimamo... “ (uzima fotoaparata) „Par puta ću da škljocnem, ne obraćajte vi pažnju. “

Lalić: „Imaš i radove iza, pa škljockaj, slobodno neka se vide i radovi. “

Marko: „Ne znam koliko ti je intimna ova prostorija, pa da ne otkrivam mnogo.. “

Lalić: „Pa, znaš šta, s obzirom na to da se moja umetnost i bavi upravo otvorenim intimizmom, gde je poenta da se otvori čovek i da je sve na videlu i gde je sve bačeno, onda, jel da, ne postoji intimnost. U svakom slučaju, u nekom trenutku će nešto od ovih radova da se izloži. “

Ja: „Poznato nam je da si nedavno imao izložbu u Parizu. Kako je uopšte došlo do tvog odlaska tamo i kako je to sve proteklo?“

Lalić: „Kada sam napustio Fakultet primenjenih umetnosti 2012. godine rešio sam da odem u Pariz, pritom neznajući nikoga tamo, samo sam uzeo portfolio pod jednu mišku, pod drugu gitaru i otišao na petnaest dana da vidim šta će da se desi. Pripremio sam se na internetu, u smislu da sam

video koje su galerije zainteresovane za tip radova koje radim i išao sam od jedne do druge galerije i pipao teren, proveravao kakva je varijanta i da li to one uopšte hoće. Što se tiče galerija, to je prilično drugačiji svet od ovog ovde. Tamo su sve galerije privatne i rade tako da žive od svoje prodaje. Postoji jedan čovek koji je zadužen za galeriju i ne postoji taj grupni savet galerije pa da ti sada konkurišeš i tek sledeće godine dobiješ neki angažman. Tako da je drugačije stvarno i tamo je jako, jako teško, a Pariz je i poznat po tome da je malo zatvoren. Svi su ljubazni i svi hoće da vide, ali postoji jedna velika distanca.“

Ja: „Da li si znao jezik kada si otišao tamo?“

Lalić: „Ne, ne, ali za divno čudo, u galerijama generalno svi znaju Engleski i to na jako finom nivou. I eto, na kraju, od svih galerija koje su htele da rade sa mnom i htele da vide radove uživo, jedna galerija mi je na kraju ponudila termin. U Francusku sam otišao u aprilu, a dali su mi termin, mislim, u oktobru te iste godine. Tako da sam radove s kojima sam kod njih konkurisao, izložio posle. To nije velika galerija, ali je na jako lepom mestu, odmah pored Sene, baš kod „Cité des Arts“, koji sam kasnije i posećivao. To je veliki umetnički kampus. Lepa stvar, ali

je i jako, jako teško tamo i velika je konkurencija, jedino što tamo standard jeste veći i ljudi tamo konzumiraju umetnost punim plućima. Dolaze masovno na izložbe i raspituju se o umetniku kasnije. Imam ljude koji me sada prate i čekaju da sledeći put dođem u Pariz da vide šta sam novo uradio. U Siteu sam upoznao i dosta Norvežana, ima zanimljivih ljudi tamo, i umetnika, ali je dosta drugačiji senzibilitet ka umetnosti i čudan je jer, recimo, baš je taj jedan Norvežanin, koji predaje na fakultetu, pričao da je tamo izgubio svu inspiraciju i nije znao šta više da radi i onda je došao u Bosnu, za vreme rata, i odseo u hotelu i bio tamo baš kada su bili neredi, da bi sebe inspirisao. Tako je i napravio neke od svojih fotografija. Oni naš mentalitet ne mogu da skapiraju, a on je hteo da dođe namereno u sve to da bi pronašao taj osećaj jer tamo skoro da nemaju problema, sve može.“

Ja: „Da li bi se možda vratio na onu temu o inspiraciji koju smo načeli pre nego što smo krenuli da snimamo, da li se sećaš šta si rekao?“

Lalić: „Nemam pojma šta sam rekao!“

Ja: „Spomenuo si da kroz rad dolaziš do inspiracije, da li bi sada mogao da kažeš nešto više o tome?“

Lalić: „Da, tako uvek, to uvek. Nikada ne radim sa tom varijantom: „Hoću sada da imam ideju“ i da onda razmišljam o toj nekoj ideji, koncept je crtati, koncept je raditi. Rad i rad, ništa drugo. A kada se radi o sceni, kako da se ophodiš prema tome svemu, tu je uvek ono pitanje, zašto izlagati nešto što jeste tako intimistički, što jeste tvoje? Ja radove posmatram kao svoju decu: ako svoju decu ostaviš u kući, ona se malo zaglupe, je l da? Što znači da moraš da ih pustiš u svet jer ih onda i drugi vide, a ona moraju da žive.“

Ja: „Kako si se opredelio za grafiku, kako je sve to krenulo?“

Lalić: „E, grafika, to je i meni misterija, jer pre nego što sam upisao fakultet, to mi se svidelo kao tehnika. Video sam jednu ili dve grafike, ne mogu ni da se setim koje, ali, uopšte, sama ta varijanta da ja kao pravim taj neki kruše i onda ga štampam bila mi je jako zanimljiva. I onda sam pre fakulteta dolazio na Fakultet primenjenih umetnosti jer sam znao ljude tamo i sekao sam ploče, radio sa kiselinama, nešto sam brljao tu i sam sam pokušavao da izučim materiju. Naučio sam linogravuru, linorez, što me u početku i nije interesovalo...“

Ja: „Na koji način si pristupio ovim crtežima?“

Lalić: „Ovde su prisutna neka kolažna razmišljanja, digitalna, gde koristim isečke fotografija koje su moje ili koje sam našao na internetu ili iz nekih knjiga bolesti, anatomije... koristim nešto što mi

je u tom trenutku zanimljivo, onda ja to okvirno postavim kompozicijski i to ode posle u nešto drugo. To je više kao postavka, kompoziciona. A onda posle toga, kada se krene u crtež, to ode u drugu stranu i i nikad se ne zna dokle će da dođe niti šta će na kraju da se desi s tim. Nikad nemam jasan plan šta će da bude niti šta je definitivna završnica crteža. Što se tiče papira, cela ta borba sa papirom je dosta bitna, kao i sa formatom. Ja obično krenem na položenom papiru da radim, jer sam shvatio da kada je papir položen, to je isto kao da si sa čovekom, to je kao da si već pobedio, ti si nad njim i imaš psihološku prednost, to je dobro za početak. A onda, kada vidim da me je već previše uvukao i uživam, onda ga postavim na zid i to je neko suočavanje sa njim. Tako da on više puta legne i ustane. Ponekad ne samo da bi se sagledao nego uopšte, jer sam shvatio da je taj psihološki sukob jako bitan, to je ipak živa stvar, a živa stvar je i u tebi. Crtam i naopačke ili idem oko rada, pa radim tako. Ponekad mi se ne sviđa položaj pa stavim rad dole, skroz na pod. Onda sam, mislim, i najintimniji sa radom, kada sednem u turski sed pa radim.“

Marko: „Baš vidim na radu da je „organizovani haos.“

Lalić: „Pa, da, to je taj apsurd, to nepostojanje, ne možeš da organizuješ haos, ali treba ići ka tome. Često citiram Pola Klea koji kaže „Becoming is superior to being“, sad, kako se to prevodi: „Postajati je bolje nego biti“. Ako kažeš : „Ja sam slikar“, ti se baviš tim zanatom, ali ako kažeš: „Ja sam umetnik“, to je gore i ja se trenutno malo bojim te reči, jer ako kažem „E, ja sam umetnik“, ja sam sebe već etiketirao, već sam stavio sebe na neki pijedastal i šta dalje? Da li je bolje biti zadnji u gradu ili prvi u selu?

Ako si prvi u selu, to je to, i nemaš kud, ako si zadnji u gradu, možeš da napreduješ i dalje. I taj napredak, ta borba, to postajanje, što je Pol Kle rekao, je najbitnije, jer ti ako postaješ, ti napreduješ, mnogo ljudi ide lakšim putem, u smislu da nađu svoj stil i to je to. Ja bih pre da napravim antistil, jer kada se ušuškaš u neki svoj, takoreći stil, a to ne sme da postoji u umetnosti, ti tu onda prestaješ. Prestaješ da postojiš, prestaješ da se gradiš i da se rađaš, a umetnost je konstantno rađanje – ili se rađaš ili umireš. “

Ja: „Poznato nam je da u januaru spremaš veliku izložbu, da li bi nam rekao više o tome?“

Lalić: „Izložba je u galeriji „Haos“, to treba da bude 14. januara i tu planiram da izložim jedan izbor iz Pariskog ciklusa, koji sam radio tamo i jedan deo ovog koji sam radio kada sam se vratio ovde. Ova izložba će biti jako dobra jer je galerija „Haos“ trenutno jedna od najboljih galerija i po izgledu i po tome šta se dešava u njoj. Do sada stvarno nisam došao na neku postavku koja je loša, i Borka Božović je odlična žena, koja prepoznaje u treptaju oka priliku i tako je i meni dala taj termin za samostalnu izložbu. “

Ja: „Spominjao si otvaranje svog ateljea jednom prilikom, da li je to i dalje u planu?“

Lalić: „Pa evo, sad mi je krenula gomila stvari i ipak neću moći. Baš su mi javili da sam dobio ulogu u operi u Madlenijanumu, pa ću tamo nastupati. To je mala produkcija, nije uz orkestar nego uz klavir, a pored toga će biti mjuzikl „Jadnici“ pa sam i tu u asambli, tako da gomila stvari se dešava, ne znam kako bih postigao sve to. Trebalo bi da u maju

ponovo imam izložbu u Parizu, tako su mi rekli, ali to se sa Francuzima nikada ne zna... “

Ja: „Kako napreduje „Organized Chaos“, dugo vas nije bilo, da li planirate novi album?“

Lalić: „Znaš šta, ima dosta pesama koje čekaju na red, i ima ih za dobrih pola albuma, ali to su pesme koje su već malo starije i hteo bih da radim na novima. Ali da bi to bilo malo svežije, uzeću neke starije i neke novije, tako da: o tom potom. Upravo radimo na „Live in Belgrade“, što smo imali u Ilegali, trudimo se da sklopimo sve tako da bude kao celokupni koncert. Prikupili smo sve snimke odatle i neke moje stare crteže koji su se projektovani, tako da ćemo imati sve to zajedno. Stalno se nešto dešava, nešto se radi. “

„Živi se jako brzo, a u slikarstvu ništa nije preko noći. To je mukotrpno traženje i kopanje po sebi. Ostati svoj i držati se svojih načela je najbitnije za mladog umetnika, bez obzira na razna odbijanja.“

Ja: „ Kad smo kod muzike, poznato nam je da pevaš i u Viva Voksu? Kako je došlo do toga?“

Lalić: „Pa, bila je audicija pre oko godinu, godinu i po dana, i video sam da imam vremena za to, a i Sale je otišao dalje, ne iz benda, ali nije trenutno tu, i neke stvari su se otvorile i na faksu, i dobio sam višak vremena, a bilo mi je zanimljivo da probam. Bila je audicija i primljen sam. Drago mi je što je tako, jer su ti ljudi super i, jednostavno, to mi je ventil od svega, jer mi je zabavno to da radim i nije mi naporno, ni za glas niti ovako, tako da sam zadovoljan.“

Ja: „U poslednje vreme ste dosta putovali...“

Lalić: „Jesmo, jesmo i to je lepa stvar, uz njih sam video Njujork i Peking i neke delove sveta u koje ne bih inače zalazio. Peking je ogroman, to je jedan drugi svet, to je neshvatljivo, imaju jako dobru umetnost, ali je i jako drugačija, teatralnija, onako megalomanskija, tako da i dalje procesiram

sve te podatke. A Njujork je mešavina celog sveta skupljenog u taj epicentar. Došao sam sa nekom rezervom tamo, ali kasnije sam stekao utisak da je jako dobar za život. Posle sam, u Parizu, upoznao i Davora Vrankića, hrvatskog umetnika koji živi u Parizu, a posluje u Njujorku. Njujork je otvoren i ima mnogo jaču umetničku scenu od Pariza. Na prvi pogled, kada sam posmatrao šta se tamo dešava, zaključio sam da je Pariz bleđa senka u odnosu na to šta je bio, a Njujork i dalje punom parom ide napred.“

Ja: „Da li je to iskustvo sa drugim kulturama i njihovim galerijama uticalo na tvoj pristup radovima? Da li ti je problem da se nekad ogradiš od onoga što vidiš?“

Lalić: „Moji crteži su tretirani kao neka vrsta dnevnika i zapisa, tako da ne mogu da pišem tuđ dnevnik, nego je to nešto moje. Tu su neki simboli i neke stvari o kojima ja razmišljam i koje vadim i vraćam ponovo unutra. Negde se nađu i pisani delovi, koji su negde čitljivi negde nečitljivi, negde su to delovi mojih pesama, mojih razmišljanja – to su sve moji zapisi.“

„Umetnik svojim radom mora da pomera granice sopstvenih psihofizičkih mogućnosti. A posle i to delo mora da pomeri posmatrača, da se senzacija slike ureže u um. Trenutno, mene zanima moja komunikacija sa samim sobom i radom, i mislim da, ako sam tu dovoljno iskren, da će to delo dotaći i nekoga ko nije upućen u ceo tok nastanka dela. Da li će moj rad ostaviti trag na današnje društvo nije mi presudno.“

Ja: „Težiš li tome da putem svojih radova preneseš određenu poruku ili to dolazi spontano?“

Lalić: „Ne, mislim da posmatrač može da vidi poruku koju on želi. Ono što ja imam je razgovor sa samim sobom. Taj razgovor je, koliko intimistički, toliko i sociološki, jer se bavi tim stvarima koje se dešavaju oko mene. Nisam slep niti želim da se zaslepim za ostale stvari, ali ne želim ni da direktno citiram neka dešavanja. Mada, doduše, ovaj jedan rad je nastao nakon samoubistva nekog lika koji se sačmarom ubio na sred Notrdama, na glavnom oltaru, kada sam bio u Parizu. Kasnije sam tek video da rad ima nekih segmenata koji mogu da se povežu sa tim

događajem i stvarima koje su bile tamo u novinama i koje su se desile. Taj crtež sam tek bio krenuo da radim kada se to dogodilo, a posle se i izrodilo nešto iz takvog događaja, tako da sve iz mog života se skuplja u neki levak i dolazi na radove. “

Ja: „Sa kojim umetnikom bi voleo da sarađuješ u budućnosti?“

Lalić: „Okružen sam sa puno kreativnih i energičnih ljudi, i to mi prija. Sa mnogima sam već imao saradnju, a sa nekima je, na polju muzike, tek planiram. Sve ide svojim, logičnim tokom, saradnje se radjaju suptilno i takvi projekti mi najviše prijaju. “

Ja: „Da li bi nam rekao nešto više o nagradi koju si nedavno primio iz Fondacije „Vladimir Veličković“?“

Lalić: „Laureatska nagrada iz Fonda „Vladimir Veličković“ mi mnogo znači, jer poštujem sve ljude iz žirija, i mislim da je ona trenutno jedna od najačih nagrada za mlade stvaraoce.

Ono što je trenutno u planu je moja velika samostalna izložba nagrađenih crteža u galeriji „Haos“. Otvaranje će biti 14. januara 2014. godine, biće izloženo oko 25- 30 crteža urađenih u poslednjih osam meseci. Planirano je i da „Organized Chaos“ održi akustični koncert na otvaranju. Nadam se da se vidimo tada!“

Ja: „Sa kojim rečima bi motivisao one koji tek ulaze u svet umetnosti?“

Lalić: „Rekao bih da prate svoj instinkt i da budu, pomalo tvrdoglavo, uporni u onome što rade. Čovek ne sme da se demoralise ako ne prođe neki konkurs

ili ne izlaže u nekoj galeriju. Na jednom možeš da ne prođeš, a na drugom da dobiješ nagradu za iste radove. Moraš da veruješ u to što radiš, da čuješ okolinu, a slušaš sebe. “

Piše: Jovana Uzelac
Dizajn: Marko Danilović